

Донька Хаосу. Книга 1

КУПИТИ

Греція потерпає від свавілля олімпійських богів: примхи Дванадцятьох стають все вигадливішими, люди вимушені приносити в жертву останню їжу, найнеобхідніші речі, навіть одне одного... Але стародавнє пророцтво дарує надію: настане день, коли Зевсове правління зруйнує жінка. Та, яку називатимуть Останньою Донькою.

На острові Наксос Даная, дочка рибалки, розвиває дивні здібності, пов'язані з таємничим деревом із золотими плодами. Після вигнання з дому вона шукає підказок від оракула, але знаходить лише ще більше запитань...

Печера

Подих Данаї витанцьовував у темряві, наче маленькі примари. Вона викотилася з темного черева печери й подивилася в білу порожнечу. Вона була в ущелині на півдорозі до нездоланної гори на краю світу, оповитої крижаним туманом нескінченних хмар.

Ніхто не наважувався зайти так далеко протягом століть.

Принаймні ніхто зі смертних.

Заплющивши очі, дівчина з усіх сил спробувала повернутися до тепла сну. Але скільки б вона не старалася, нічого не виходило. Холод гори пронизував її до кісток.

Підкорившись реальності, вона виплуталась із сумки і звернула увагу на затерплі руки. Прикусивши кінчики рукавиць із козячої шкіри, вона вивільнила пальці. З порізів, які вона отримала під час сходження, сочилася кров. Глибоко вдихнувши, вона поклала руку на стіну й відштовхнулася, залишивши по собі червону пляму. Ставши навколішки, вона просунулася глибше до печери, подалі від пронизливих поривів вітру. У роті в неї був присмак солі. Вона піднесла закривавлену руку до щоки і зрозуміла, що плакала.

Даная мріяла про пляж. Хмари білого піску здіймалися за її братами, коли вони мчали до скелястих заток на березі моря.

Вона бігла, щоб наздогнати їх, відчайдушно прагнучи першою зловити краба. Її сестра спостерігала за ними з берега, і сміх Алеї долинав до неї з поривів вітру.

Даная ледве впізнала себе маленьку, що бігла вздовж берега.

Її дитинство здавалося їй чужим, наче вона носила в собі спогади іншої людини.

Вона опустила погляд на подерті руки й подумала про те, що вони зробили, що вона зробила, щоб потрапити сюди.

Їй було вісімнадцять, коли вона покинула Наксос. Зараз їй, мабуть, майже двадцять. Відчуття було таке, ніби її не було кілька днів і десятиліть одночасно. Вона думала про батьків, братів і маленьких племінників. Вони були для неї опорою в усьому. Вона чіплялася за надію повернутися до

них, але тепер, коли вона спробувала пригадати їхні обличчя, вони розпливалися в її пам'яті, як дим.

Даная поправила левову шкіру, накинуту на плечі. Щелепа звіра позіхала над її головою, ікла впиралися в скроні, а кудлата грива спадала по спині. Кажуть, що вона була непробивною для будь-якого клинка, зірвана з тіла сумнозвісного немейського лева найвидатнішим героєм, що будь-коли жив на світі.

Її живіт скрутило від думки, що Геракл викриє, що шкіру викрали. Її потреба була більшою, ніж його, але вона не могла припинити уявляти собі вираз обличчя героя в ту мить, коли він зрозуміє, що вона його зрадила.

— Досить, — прошепотіла вона в порожню печеру.

Вона потягнулася до сумки і витягла чорнильно-чорну сукню, а потім почала відрізати лезом смужки тканини. Коли пальці було перев'язано, вона оглянула свій арсенал. У неї був ніж, бурдюк з водою, уламок кам'яного омфалоса, люлька, майже порожній мішечок з травою, гаманець із драхмами, чорнильно-чорний плащ і півтора зачерствілих печива.

У животі забурчало. Поміркувавши, вона з'їла половину печива, а потім піднесла до вуст бурдюк з водою.

Прокляття!

Вода замерзла. Затягнувши бурдюк під хутро, вона здригнулася, коли крижана оболонка обпекла її шкіру. Залишалося сподіватися, що тепло її тіла розтопить лід, інакше вона помре від спраги ще до того, як дістанеться до вершини.

Її погляд зупинився на останньому печиві, а потім вона помітила біля нього на підлозі печери слід. У скелі була вибита канавка. Даная пересунула печиво та побачила подряпини від кігтів. Обшукавши підлогу, вона знайшла ще більше. Її брови зморщилися. Який птах звив би гніздо в таких підступних умовах? Вона поповзла глибше в печеру, в грудях зажеврїла надія. Якщо було гніздо, то могли бути і яйця. Що глибше вона просувалася, то менше ставало світла, але в глибині печера несподівано роздалася. Стеля розширювалася догори, утворюючи щось на кшталт передпокою, досить високого, щоб вона могла стояти.

Її нога зачепилася за щось тверде. Дівчина нахилилася й підняла уламок кістки. Це, мабуть, великий птах. Досить великий, щоб зловити здобич розміром з козу, враховуючи довжину кістки. Вона притиснулася до стіни, щоб якомога більше світла проникало в глибину печери.

Підлога була завалена предметами. Гілки, монети, каміння, розбитий глиняний посуд, клапти тканини і фрагменти того, що колись могло бути зброєю. Її пульс прискорився. Жоден птах не накопичував подібних речей, навіть сороки.

Пронизливий крик прорізав виття бурі. Даная кинулася до входу в печеру, намагаючись ніж. За мить туди влетіла маса пір'я, кігті задряпали по скелі.

Спочатку вона подумала, що це орел. Його оперена голова насувалася на неї, жовті очі були дикими, а вигнутий дзьоб сріблився інеєм. Він заповнив печеру, а його темні крила затуляли світло, коли вони билися об кам'яні стіни. Потім вона побачила решту тіла.

Починаючи від крил, істота мала тулуб, задні лапи та хвіст лева. Передні лапи були гротескним гібридом двох істот: потужні й м'язисті, як у гігантської кішки, але вкриті лускою, як у птаха, і закінчувалися довгими дугоподібними кігтями.

Це був грифон. Істота, про яку вона чула лише в легендах.

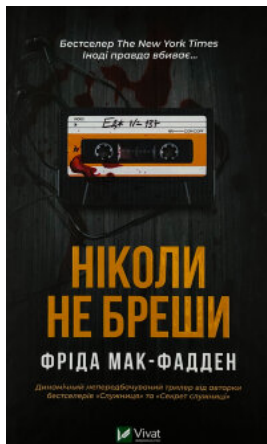
В іншому житті вона б скам'яніла від жаху, але зараз цей звір був лише краплиною в океані страхіть, з якими їй довелося зіткнутися.

Напівзасліплена темрявою, вона швидко присіла, щоб уникнути пазурів грифона. Недостатньо швидко: Даная закричала, коли пазурі проштрикнули її передпліччя, вчепившись у шкіру під лев'ячою шкурою. Вона замахнулася ножем, але встигла лише подрізати край крила. Грифон видав гортанний звук, щось середнє між криком і гарчанням, і його атака стала більш шаленою.

Вона була вже така виснажена. Вона не змогла б так продовжувати довго.

Завжди був інший вихід. Дівчина задихалася, її лікоть вдарився об стіну печери, коли вона кинулася до скелі, щоб уникнути ще одного удару. Ні, вона була занадто слабкою, щоб використовувати свої сили.

Рекомендована література

Ніколи не бреші

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

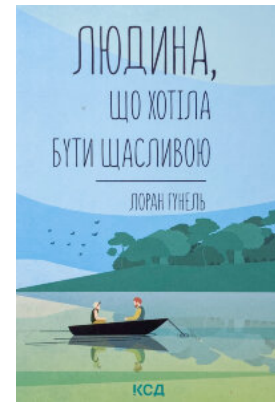
Скляний меч. Книга 2

День, що навчив мене
жити

Смертниці. Книга 5

Людина, що хотіла бути
щасливою

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ